

ren tilstillede da Udvalget en ubefølgelig Skrivelse, hvori han formaliter ikke erkjendte Udvalgets Ret til at gjøre ham den nævnte Forespørgsel, men hvori han dog i Realiteten afgav en saadan Erklæring, som Udvalgets Flertal maa anse for at underkjende Rigtigheden af det nævnte Referat. Udvalgets Flertal har derfor ikke fundet nogen videre Anledning til at undersøge Ministerens Ytringer i Sammenligning med det, som er refereret i „Tædbrelandet“. Jeg gjentager, at disse Bemærkninger vistnok ere mindre væsentlige og jo paa ingen Maade kunne influere paa Valget, men det er blot for at gjengive, hvad der er passeret i Udvalget, at dette Referat fra mig nu her kommer frem.

Himestad: Jeg tager ikke Ordet her for at bestride Anerkjendelsen af noget af de to Valg, derom kan der jo intet Spørgsmaal være, men jeg har ment at burde yttre et Par Ord for at fralægge mig selv faavel som det ærede Medlem for Frederikshavn (Vogelius), der ligeledes har været Medlem af Udvalget, al Andel i det Skridt, Udvalget har foretaget ved at afsætte den valgte Kandidat en Erklæring om nogle Ytringer, som han ifølge et Bladreferat skulde have brugt, ikke ved selve Valget, men ved et Prøvevalg, der er gaaet forud for Valget. Dette Skridt er nemlig forekommet os baade af formelle og reelle Grunde at være meget forfeilet. Af formelle Grunde, siger jeg, thi vi have ikke kunnet anerkjende, at det skulde høre under Udvalget for Valgbrevenes Prøvelse at anstille nogen Censur over de Ytringer, som de Kandidater, der maatte stille sig, bruge ved Prøvevalget. Det er forekommet os, at det vilde være en meget farlig og uheldig Vej at komme ind paa, naar man vilde begynde paa en saadan Censur. Det skal ikke negtes, at der faavel ved et Prøvevalg som udenfor haabe et Valg og et Prøvevalg kan være brugt Ytringer af en Kandidat, som kunde tænkes at have Indflydelse paa Valgets Gylbighed, og for saa vidt saadanne vare brugte, vilde det jo heller ikke kunne negtes, at det laa indenfor Valgbrevudvalgets Omraade at anstille Undersøgelse i den Anledning; men det kan vel fornuftigvis ikke antages, at den Ytring, den ærede Ordfører nys anførte, skulde kunne have nogenomhelst Indflydelse paa Anerkjendelsen af Valgets Gylbighed; det vil dog vel Sagen paaftaa. Men naar dette forholder sig saaledes, ser jeg ikke, hvorledes det kan høre ind under dette Udvalgs Omraade at anstille en saadan Undersøgelse, som fket er. Mener man at kunne benytte de omtalte Ytringer som et heldigt Udgangspunkt for Angreb paa Vedkommende, maatte man vælge en anden Form og en anden Vej end gjenue Udvalget for Valgbrevenes Prøvelse. Men vi have ogsaa ment ikke at kunne tiltræde dette Skridt af reelle Grunde, idet det nemlig er forekommet os langt at overskrive Grænd-

sen for den klædelige Navnetet at spørge den valgte Kandidat, Sr. Minister Klein, om det havde været hans Mening at sige, at han ikke anerkjendte, at hans Valg lovlig var kasseret, men at han fremdeles, uanset den i Folkethinget stedfundne Kassation af Valget, betragtede sit oprindelige Valg som gylbdigt. Derpaa gif nemlig Spørgsmaalet ud. Det forekommer os at være mildest talt meget naivt at tro, at den paagjældende Kandidat virkelig skulde svære i en saadan juridisk Bilsfarelse, at han skulde mene, at hans Valg, uagtet det var kasseret af Folkethinget; endnu skulde være gylbdigt, og det forekom os dobbelt naivt at tro, at den Mand skulde, samtidig med, at han stillede sig til Omvalg, ville hævde, at hans oprindelige Valg var gylbdigt. Det synes os at være saa lidet plausibelt og lidet rimeligt, at det forekom os urimeligt at rette et Spørgsmaal til ham derom. Tilmed var nu den Beretning, som gav Anledning til dette Skridt fra Flertallets Side, af det Indhold, at den ikke nødvendig behøvede at forstaaes paa den Maade, men kunde meget vel forstaaes saaledes, at den paagjældende Kandidat, Sr. Minister Klein, uanset, at Dommen i Folkethinget var gaaet ham imod, fremdeles nærede den Anskuelse, at hans første Valg virkelig havde været lovligt, og det er jo Noget, som Enhver har fuldstændig Ret til at sige, at trods det, at Dommen er gaaet En imod, er man dog endnu selv af den personlige Anskuelse, at man egentlig havde Ret, — naar man blot ikke dertil knytter saadanne Ytringer, som at der kan gjøres Modstand imod lovlige Domme, thi saa stiller Sagen sig anderledes; men naar man høier sig for de affagte Domme, er der ikke Noget derimod at sige. Jeg har derfor ment at skulde mig selv og det andet ærede Medlem af Mindretallet (Vogelius) at fremføre disse Ord for at vise, at vi ikke have deltaget i dette Skridt, som vi, som sagt, finde overmaade lidet heldigt.

Winther: Under de Forhold, som finde Steb mellem Regjeringen og Rigsdagen, og da navnlig mellem Regjeringen og Folkethinget, tror jeg, det maa være af Interesse, at den gjenfaldige Opfattelse, især af vigtige Skridt, staa saa klart som muligt. Jeg skal derfor tillade mig at takke det ærede Udvalg, fordi det har henvendt den omtalte Forespørgsel til den høitærede Justitsminister. Aldeles affet fra den formelle eller ikke formelle eller reelle Berettigelse til at henvende sig til Ministeren, forekommer det mig dog, man maa lægge Mærke til, at et saadant Udsagn, naar det faar Lov til at staa uimodfagt, let kan sætte ondt Blod. Det er af den Slags Ytringer, hvoraf man ser saa mange komme frem fra den Del af Pressen, der er misfornøjet med, at Tilstanden er, som den er, og med, at de hidtilværende Magtforhold og Partiforhold i Landet ikke nu længere ere de samme. Jeg vil desuden sige med Hensyn